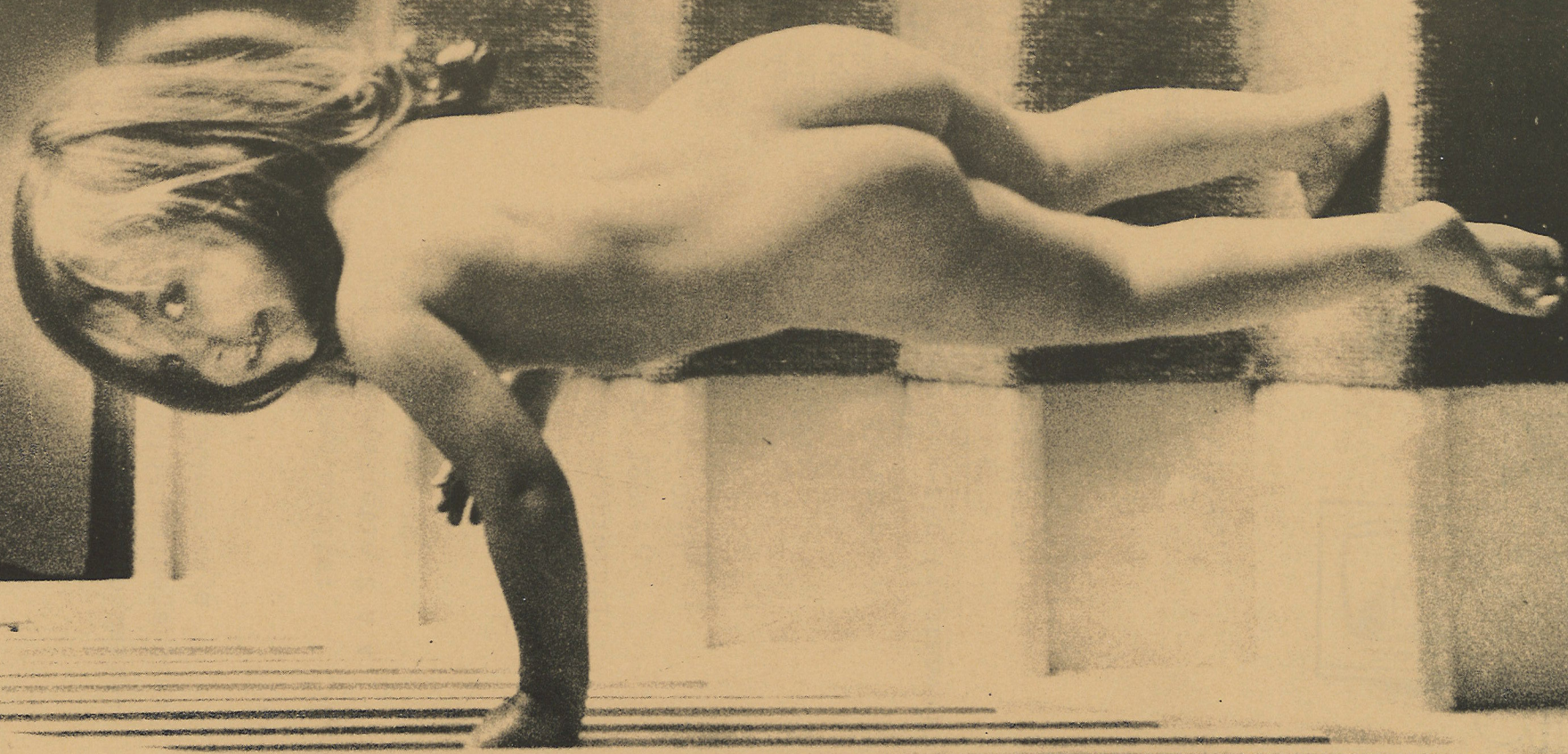

AS-ASARA 1/84

ASIASANA 1/84 II. VSK

SISÄLLYS:

Hallituksen palsta	s.3
Ilo on terveellistä	s.4
Pertti,22	s.5
Naurua pimeässä	s.6
Vanha mukava Tillikka on avattu	s.9
Mamma marisee	s.10
Perimmäisten kysymysten äärellä	s.12
Laitospeli	s.16
Legendaarinen tiennäyttäjä	s.19
His masters voice	s.20
Virahko konferenssi-raportti	s.22
Ilmoitus	s.25
Vihreä villakoira	s.26
Kykyjen etsijä	s.28
3 päivää jotka muuttivat maailmaa	s.30
Ithaka	s.34
Tapa aikaa	s.35

Kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijoiden ainejärjestö
UDK ry:n äänenkannattaja

Toimituksen osoite:

Hatanpäänvaltatie 2 A 4
33100 Tampere 10

Painopaikka:

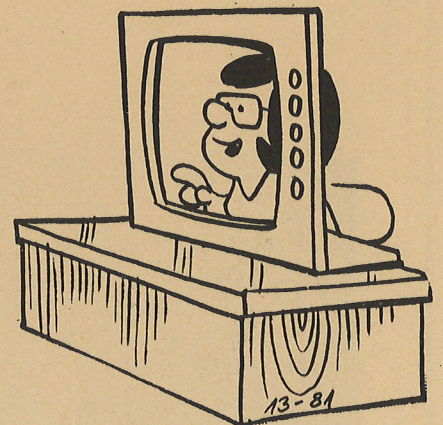
T:mi Tehokopiointi
Tampere 1984
ISSN 0356-0139

Kuten olette jo huomanneet Asia-sana maksaa nykyisin 4 mk. Miksi? Kyse ei ole opiskelijoiden nylkemisestä eikä UDK:n voitonmaksimoinnista. Talouselämän lait vain ovat kovat. Yleinen hintatason nouseminen vaikuttaa myös paino- yms. kustannuksiin. Korottamalla hintaa markan toivomme, ettei Asia-sana tuottaisi aivan niin paljon tappiota kuin nykyisin. Ja sitäpaitsi - paljon rupisimmistakin julkaisuihin joutuu pulittamaan saman verran valuuttaa. Luettuasi taas tämänkin Asia-sanan numeron olet varmaankin sitä mieltä etteivät rahasi menneet aivan hukkaan. Hilpeitä lukuhetkiä!

TOIMITTAJAT:

Marianne Ahlsten
Juha Hakala
Leena Horsma-aho (vastaava)
Auli Kaartinen
Riitta Kärki
Maarit Laskujärvi
Pertti Mattila
Liisa Neronen
Katri Pyykkö
Päivi Riikonen
Jaana Saherma
Markku Turunen
Memu Viljakainen

Isoveli

HALLITUKSEN PALSTA

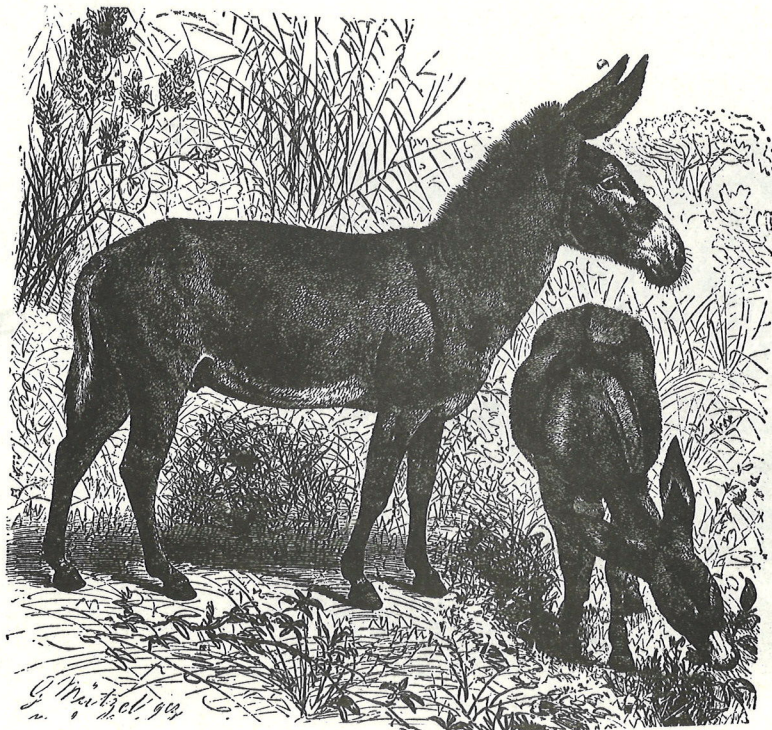
Päivää. Mamma täällä taas. Ulkona sataa räntää. Täällä sisällä on lämmintä ja valoisa. Ihmiset kirjoittavat juttuja, naputtelevat koneella, etsivät kuvia ja taivuttavat juttuja. Lehden tekeminen on hauskaa ja mukavaa. Paitsi, että nyt pitäisi väsäätä viisasta mietettä ja älykästä puhetta hallituksen palstalle. Mutta eiköhän se tästä...

Olemme taas saaneet moitteita sisänlämpivyydestä ja sisäpiireilystä. Totta on, että kun kymmenkunta ihmistä tapaa viikoittain ja touhuu yhdessä monenlaista, syntyy tietty oma huumori ja oma tapa ajatella ja katsella asioita. Tällaiseen porukkaan voi sitten tuntua hyvin vaikealta tulla mukaan tai edes tulla kertomaan mitä siltä haluaisi.

Nyt on kuitenkin niin, ettei meillä hallituksen jäsenillä ole erityisiä telepaattisia kykyjä. Yritämme parhaamme mukaan pitää yhteyttä rivijäseniin, mutta toivomisen varaa aina on. Joten, emme voi tietää mitä ongelmia ihmisillä on, miten he haluaisivat UDK:n toimivan, mitä asioita sen ajavan, ellei meille tulla kertomaan, kanssamme juttelemaan asioista. Joten kullat pienet, ottakaa meitä hihasta kiinni laitoksella, kirjastossa, kuppilassa tai vaikka kadulla ja kertokaa mikä mieltänne painaa. Tai tulkaa hallituksen kokoukseen (joka keski- viikko klo 12 opiskelijahuoneessa), ne OVAT todellakin avoimia kaikille.

Mitäpä tässä sitten muuta. Koittakaapa lapsukaiset pärjäillä ja syökää paljon C-vitamiinia, ettei tule flunssaa.

t: Maarit-mamma

4. ILO ON TERVEELLISTÄ

(Rabelais)

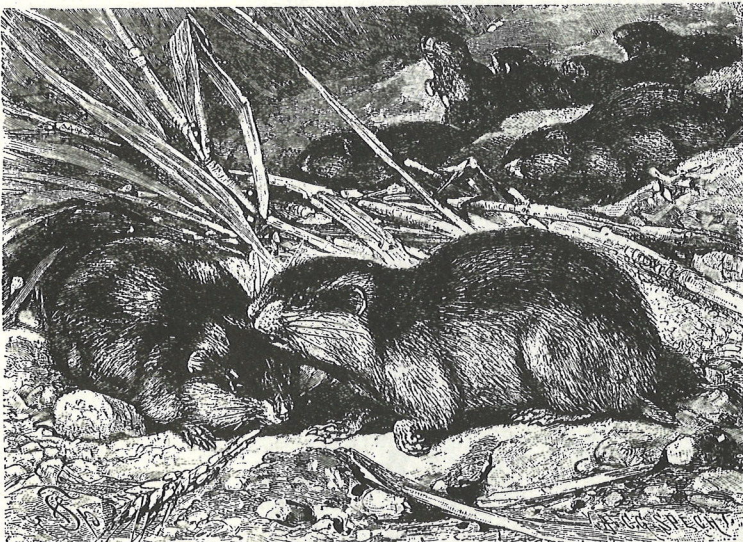
Elämä on ihmeellistä. Ennen joulua lupautuessani tämän lehden päätoimittajaksi en kuvitellut tätä hetkeä tällaiseksi. Yritän kirjoittaa asiase-... naan nk. pääkirjoitusta. Kuitenkaan nenänpääni ei ole vaihtanut väriään eikä sydämeni tah-
tiaan. Kirjoittaminen on varsin mukavaa ja olen siitä niin onnellinen että lupaan kertoa vain iloisista asioista. Yrjö Orwelliakaan en aio mainita kuin kerran. Se kiintiö täytyi juuri.

Iloisia asioita on monenlaisia. Kannattaa mainita mm. se hämmästyttävä seikka, että UDK:n hallituksessa istuu viisi pirteää ekavuotista, mistä osin johtuu tämän ja toivottavasti tuöevienkin lehtien toimittajakunnan runsaus. Toimintaan on tullut uusia ihmisiä uusine ja kaavoittumattomine ajatuksi-
neen, mutta se ei suinkaan tarkoita etteikö sekaan vielä mah-
tuisi.

Iloa kansalle (mikä loistava vaalilause). Iloa kansalle tai ainakin kirjastotieteilijöille kokemukseni mukaan tuottaa mm. luettelointiharjoitusten päättyminen. Jos tämä onnen hetki on jo takanasi, kannattaa muistaa iloita siitä, että kukaan ei ole vielä kuollut tai edes saanut hermoromahdusta jäädes-
sään Attilan hississä kerrosten väliin.

Jos ehmässäsi ei ole lähiaikoi-
na tiedossa lottovoittoa tai tms. hauskuutta, kannattaa kokeilla kirjallisuutta. Suo-
sittelen Vonnegutia, Philip Rothia ja Böllin kirjaa Tohtori Murken kootut tautot. Siitä vain iloitsemaan. Hui hai eli jäähy-
väiset melankolialle.

terr. Leena

Kuva 121. Tunturisopuleja (*Myodes lemmus*).

Ei saa selittää

UDK:n hallituksen uudet jäsenet tulivat esitellyiksi jo kurssineuvostojutussa (katso Asiasana 5/83), vaan yksi on joukosta poissa: Mattilan Pertti, Peejii, UDK:n tiedotusvastaava. Tämä on Pertin tarina - lue ja hämmästy.

Menneistä

Vuonna 1963 kun tätä kuvaa Orivedellä otettiin, ei Pertti vielä aavistanut ryhtyvänsä joskus kirjastonhoitajaksi. Tampereelle hän kuitenkin syksyllä 1983 päätyi oltuaan sitä ennen vuoden Oriveden opistossa ja vuoden töissä kirjastossa.

Alan ihmisistä

- Äsken tuli mieleen "kirjastoalalle olisi saatava lisää miehiä, jotta sen arvostus kasvaisi", mutta tuo mielle sisältää niin ikävän sovinnistisen ajatusyhteyden, ettei sitä tuossa muodossa röyhkene esittää. Ehkä parempi olisi sanoa kirjastoihin tarvittavan enemmän (hm) aggressiivisiä ihmisiä, jotka haluavat/pystyvät vaatimaan päättäväisesti mm. koulutukseen verrattuna kohtuullista asemaa (esim. palkkaus, arvostus).

Hallitsemisesta

- UDK:n hallituksessa olen enimmäkseen hyvin kiehtovaa. Moisisessa touhoutuksessa on mielellään mukana. Hallitsijana on monella tapaa mielenkiintoista olla. Tiedotusvastaavan vakanssi tunnetaan sopivan Pertille oikein mainiosti, sillä hän on nuoruudessaan toimittanut omaa pienlehteä ja nykyään avustaa usua rocklehtiämme.

Harrasteista

- Harrasteista olisi kai helpompaa luetella ne, joita en

ole kokeillut. Eniten aikaa olen ehkä törsännyt musiikin - soiton ja kuuntelun - sekä kirjallisuuden parissa. Peejii tuntee vastustamatonta halua suositella Nikolai Gogolia, jota hän kutsuu "tyrmistyttävän nerokkaaksi otukseksi".

Alan mies

- Ns. alakulttuurin parissa olen tullut touhuilleeksi useita vuosia, mikä ei välttämättä ole helpottanut sopeutumistani tänne kirjastotieteilijöiden piiriin, mutta eiköhän tässä pärjäillä kun vain (kuten toivon) suvaitsevaisuutta löytyy molemmilta osapuolilta.

- Vieläkö jotain? Kovasti käytännöllispainotteinen tunnetaan alalle suuntautuneisuuteni vielä olevan, mutta samoin väittävät jotkut nykyiset opiskelijateoreetikkommekin aloittaneensa, joten eipäs sanota siitäkään mitään lopullista.

NAURUA PIMEÄSSÄ

ELI KUINKA KURSSI -

Epämääräisiin kysymyksiimme saimme epämääräisiä vastauksia, muutamia poikkeuksia lukuunottamatta. Niistä koostuu tämän jutun asiiasisältö.

Elämäntarkoitukseen emme saaneet vastausta, mutta sehän olisikin ollut liian helppoa.

Syy, miksi emme pyytäneet arvostelemaan itse kurssikyseilyä, oli se, ettemme usko, että kukaan pystyy tekemään siitä täydellistä.

KE I PERUSKURSSI

Luentojen osuus peruskurssista nosti esiin mielipiteitä ja ehdotuksia kurssin sisällöstä. Suurin osa kyselyyn vastaneista piti kurssia mielenkiintoisena ja onnistuneena, mutta ei riittävän selkeänä. Selkeyttä vähensi se, että mukana oli paljon tietoa, josta ei tiennyt onko se olennaista vai epäolennaista peruskurssia ajatellen. Luennon historiaosuus oli jakanut vastaajat kahteen ryhmään: toiset olivat sitä mieltä, että historiaa oli liikaa, toiset taas pitivät sitä tarpeellisena, mutta toivoivat selkeyttä esim. siten että historiaosuus olisi oma luentokokonaisuutensa.

Se, miten kirjatentti ja luentokurssi oli onnistuttu niveltämään toisiinsa, ilmeni, kun kysyttiin kirjatenttiin ja luennon suhdetta toisiinsa. Ylivoimaisesti suurin osa kyselyyn vastanneista piti kirjatenttiä ja luentokurssia toisiaan täydentävinä.

ME EMME TARVITSE
OPPITUNTIA KENEL-
TÄKÄÄN!!!

NOUSOKSETO

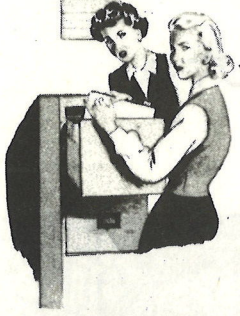
SELVIYTYI

Kokonaisuutena peruskurssi oli ilmeisesti onnistunut, koska suurin osa kyselyyn vastanneista oli tyytyväisiä sekä kirjoihin että luentokurssiin. Kirjatenttin kirjoja pidettiin tarpeellisina ja oleellisena peruskurssiin kuuluvana osana; tosin osa vastaajista haluaisi poistaa kurssivaatimuksista Mikhailovin ja Giljarevskin teoksen ja saada jonkin helpomman tilalle. Kysymys kirjojen kiinnostavuudesta aiheutti jo hajontaa vastauksiin: Jokela & Soramäki & Haarman ja Minkkisen kirjat olivat vastaajien mielestä kiinnostavia, kun taas molempia mietintöjä ja Mikhailov & Giljarevskin kirjaa pidettiin tylsinä.

"Eikö hän ole milloinkaan kuullut ODO-RO-NOSTA?"

TIEDON - LÄHTEET I

TIETOJENKÄSITTELY

Opintojaksoon kuuluivat Tuula Siikalan pitämät luennot, Leena Teinilän ja Tuula Siikalan sekä muutaman vierailevan luennoitsijan pitämät harjoitukset ja Groganin kirja Practical Reference Work.

Lähes kaikki vastanneista tunsivat saaneensa riittävän yleiskuvan tiedonlähteistä luentojen perusteella, mutta kovin mielenkiintoisena luentosarjaa ei pidetty. Luentojen yhteydessä tenttitty Groganin kirja ei peräti kolmanneksen mielestä vastannut tarkoitustaan. Sitä pidettiin liian yleisenä ja monisanaisena. Joidenkin mielestä kirjan sisältämä asia olisi mahdunut parisivuiseen monisteeseen.

Harjoituksista tuli enimmäkseen myönteistä palautetta. Huonona puolena pidettiin kysymysten liiallista määrää ja (siitä johtuvaa?) ajan puutetta. Lisäksi useita opiskelijoita oli jäänyt harjoitusryhmien ulkopuolelle, minkä mainittiin haitanneen myös luentojen seuraamista.

Vierailevat luennoitsijat jakoivat mielipiteen kahtia. Toiset pitivät luentoja tervetulleena vaihteluna ja asiantuntevasti pidettyinä, toisten mielestä ne olivat vielä kiireisempiä kuin tavalliset harjoitukset. Monien mielestä luennoitsijat olivat olettaneet liikaa tiedetyksi ko. alalta, mikä oli vaikeuttanut harjoitusten seuraamista.

Opintokokonaisuuteen oltiin varsin tyytyväisiä, ainoat (ilmitulleet) puutteet koskivat jo edellä ilmaistua ajan ja ryhmäkoon rajoittuneisuutta.

Urpo K.A. Heikkilä jo itse yritti selvittää mielipiteitä pitämästään kurssista. Vastausprosentti ei kai ollut kovin suuri, kuten ei tässäkään kyselyssä.

Yleisesti ottaen tietojenkäsittelyn peruskurssin luentoja pidettiin epäselvinä. Mielenkiintoisia ne olivat 15 ja mielenkiinnottomia 20 vastaajan mielestä. Kokonaiskuvaa tietojenkäsittelystä sai hieman alle kolmannes muiden ollessa eri mieltä. Luentoja pidettiin myös vaikeatajuisina ja käsitykset liiallisesta teoreettisuudesta jakautuvat tasoihin (kyllä 20, ei 18).

Monisteista mielipiteet olivat niiden puolesta. Alle puolet pitivät niitä liian käsitteellisinä. Selkeitä ne olivat 25 vastaajan mielestä (12 oli eri mieltä). Ja tarpeellisina luenton kannalta niitä piti 32, kolme oli vastaan.

Parhaita "muuta mielipiteitä" olivat:

- oltiin oikeilla jäljillä, mutta jotenkin jäätiin puolitiehen. Ilmeisesti käynti koneella leikkimässä heti alkuun helpottaisi, sillä nyt oli kuin olisi opetellut teoriassa uimaan tietämättä mitä vesi on.
- erittäin positiivista: humanistis-yhteiskunnallinen näkökulma tietojen käsittelyyn.
- pienellä kehittämällä Urpo saa vielä ihan hyvän luentosarjan. Alussa on aina kangertelua. Välillä oli liikaa niitä laaticoita ja kaavoja.

UDK:sta ooo ja muuta

Valitettavasti suuri osa ei ollut vastannut tähän kysymykseen lainkaan, mistä voi vetää omat johtopäätöksensä asiaan kiinnostuneisuudesta. Vastanneista suurin piirtein kaikki suhtautuivat myönteisesti UDK:n toimintaan. (Olipa joku jopa heittäytynyt niin tunteelliseksi, että tunnusti rakastavansa UDK:ta!) Eniten oltiin kiinnostuneita erilaisen huvitilaisuuksien järjestämisestä. Myös teatteri- ja tutustumiskäyntejä (minne?) toivottiin.

Hyvin monessa vastauksessa toivottiin lisää informaatiota UDK:n toiminnasta. Ilmeisesti ilmoitustaululla tiedottaminen ei riitä, vaikka sieltä kyllä löytää ajankohtaisimman tiedon siitä, mitä UDK:ssa tapahtuu. Myös Asiasanan palstoilla tulee UDK:n toiminta esille. Informaation kulkua pyritään kyllä parantamaan mm. "tietoiskuilla" luentojen yhteydessä sekä ilmoituksilla Aviisissa. (Koska informaantimahdollisuudet ovat niin moninaiset, edellyttää onnistunut tiedonhaku ehdottomasti ainakin tiedonlähteet I:sen hyväksytyä suorittamista.) Jos haluaa tarkempaa tietoa mitä esim. kirjallisuuspiirissä tehdään, on kai parasta mennä itse ottamaan siitä selvä. UDK:n toiminta on tarkoitettu kaikille asiasta kiinnostuneille, myös sivuaine- ja ylimääräiset opiskelijat ovat tervetulleita.

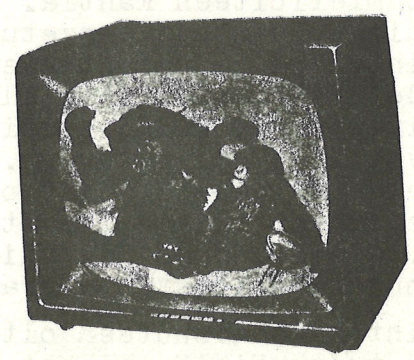
Sivuaine- ja ylimääräisten opiskelijoiden asema on olosuhteiden pakosta hankalampi. Useinkaan heillä ei ole aikaa tai mahdollisuuksia osallistua UDK:n toimintaan. Vastauksissa toivottiinkin aktiivisempaa yhteydenottoa heihin, ja monet ilmoittivat myös olevansa kiinnostuneita asiasta. UDK:n piirissä toivotaan molemminpuolista yhteydenottoa. Tarkoituksena ei ole tehdä minkäänlaista "kastijakoa" pääaine- ja sivuaine ja muiden opiskelijoiden välillä. Jokainen voi

TILANNE on lauennut. Mikään ei enää asti suorita joukkoa purkamasta eläimisen riemua ilmoilla. Pieneksi siinä sai itsensä tuntaa vähäinen opettaja.

vapaasti tulla esittämään omia mielipiteitään esim. hallituksen kokoukseen.

Oman kurssin piirissä toivottiin myös toimintaa. Esim. yhteisestä illanvietosta oltiin hyvin kiinnostuneita. Kurssi-neuvostossa sellaisen järjestämisestä onkin jo ollut puhetta. Ehdotuksia otetaan vastaan!

Hei hei!

Mamma marisee

On alkanut Orwellin vuosi 1984 ja UDK:lla on taas uudet metkut mielessä. Me emme pelkää Isoa Veljeä!

UDK:n hallitus on uudistunut viiden ihmisen verran. Puheenjohtajana jatkaa Maarit Laskujärvi. Viehättävänä sihteerinä on Liisa Neronen ja tarkkana taloudenhoitajana Arja Tuulinieni, molemmat ekavuotisia. Ensimmäistä vuotta Tampereella opiskelevia ovat myös huumoripitoisia plakuja väsävä tiedotusvastaava Pertti J. Mattila ja koulutus- ja tiedepoliittinen vastaava Markku Turunen sekä kulttuurivastaava Katri Pyykkö. Vanhoja hallituksessa ovat rauhanvastaava Jaana Saherma ja kenttä- ja sos. pol. vastaava Ritva Kumpulainen.
SEKÄ ASIASANA -VASTAAVA LESMA

Hallituksen kokoukset ovat joka keskiviikko klo 12 opiskelijahuoneessa 610 (Attilan 6. krs). Kokoukset ovat avoimia, jokainen voi tulla niitä seuraamaan ja mielipiteitään ja toiveitaan kertomaan. (Ai niin, mainitsinko jo Orwellin?)

Vakavammasta toiminnasta aloittaaksemme: tutkintoväitöksiä rustataan taas kevään mittaan. Ensimmäinen laitoskokous asian tiimoilta on 16.2 klo 14.15 laitoksen aulassa. Tällöin on tarkoitus käydä yleisluontoisempaa keskustelua ja koota ehdotuksia. Toinen laitoskokous olisi 15.3 klo 14.15 laitoksen aulassa sekini, ja silloin käsiteltäisiin yksityiskohtaisemmin eri kurssivaatimuksia. Tulkaapa mukaan sanomaan sanasenne!

UDK:n tieteellisessä julkaisusarjassa on ilmestymässä osa n:o 14. Nimi on vielä keskimättä, mutta se käsittelee kuulemma tarpeita... Kevään mittaan saattaa ilmestyä vielä toinenkin osa julkaisusarjassa, mutta siitä ei vielä ole tarkempaa tietoa.

Kituva opintopiiri kaipaisi uutta verta ja uusia ideoita. Olisi hyvä kuulla mitä ihmiset opintopiiriltä kaipaisivat ja odottaisivat, minkä tyyppisenä piiriä kannattaisi pyörittää. Helmikuun aikana pidetään opintopiirin suunnittelukokous. Toivottavasti mahdollisimman monet tulisivat sinne ilmaisemaan mielipiteensä.

Tutor-toimintaa jatketaan kuitenkin ennenkin. Panepa nimesi listaan, kun se ilmestyy ilmoitustaululle.

Keväällä alkavat taas tuponeuvottelut. Vielä emme tiedä kuinka monen sadan prosentin *korotuksen* kirjastonhoitajat ovat saamassa. Jonkinmoinen ay-tapaaminen on kuitenkin tulossa, mukana ehkä Kirjastonhoitajaliiton edustajia. Kirjastonhoitajaliiton Pirkanmaan piiritoimikunta järjestää maaliskuuhuhtikuussa keskustelutilaisuuden kirjastonhoitajan ammattikuvasta (muiden ihmisten silmissä) ja sen muuttamisesta. Opiskelijoilla on tilaisuudessa myös puheenvuoronsa ja kaikki opiskelijat ovat tilaisuuteen tervetulleita. (Olen kai jo maininnut Orwellin?)

Sitten huvipuoleen. Opiskelijakollegamme Turusta ovat tulossa Tampereelle vierailulle helmi-maaliskuussa.

Ohjelmassa olisi iltapäivän jutustelutuokio opiskelijoiden kesken ja illalla ohjelmalliset illamat. Huhtikuussa on suunniteltu iltamia yo-talolla jonkun muun ainejärjestön kanssa yhdessä. Teatterissa aiotaan käydä tuttuun tapaan 1-2 kertaa. Ja sokerina pohjalla: Tukholmaan tehdään ekskursion 23.3 tai 6.4. Matkalle lähdettäisiin torstai-iltana, humputeltaisiin perjantai Tukholmassa ja palattaisiin yölaulalla kotomaahan. Ohjelmassa olisi ainakin Kungliga Bibliotekissa käynti.

(En kai ole unohtanut mainita Orwellia?)

UDK ei myöskään unohda opiskelijan arkea ja aineellista puolta: uusi UDK-paita aiotaan hankkia - ja kevään nuotivareissa.

Opettajiin aiomme pitää kontaktia *yllä mm.* haastamalla heidät jalkapallo-otteluun.

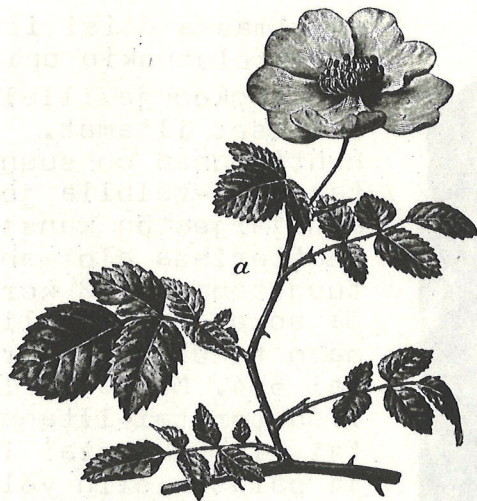
UDK:n äänenkannattajaa *Asuamassa/* tehdään tänä keväänä vielä 10. ja 11.3 sekä 14. ja 15.4. Tervetuloa lehdentekoon, joukkoon mahtuu aina.

Ajankohtaisimman ja tuoreimman tiedon UDK:n toiminnasta saa seuraamalla ilmoitustaulua ja Aviisin kerhopalstaa sekä kysymällä UDK-immeisiltä.

(P.S. Muistathan Orwellin?)

M.L.

Orjanruusu.

Ruusun nimi 1.

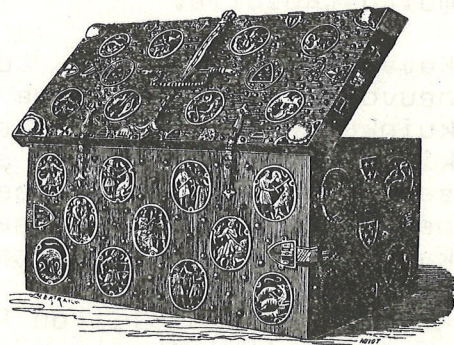
"Entisyys on ruusu, josta on jäljellä vain nimi, meille ovat jääneet pelkät nimet."

Ruusun nimi on elävä todiste siitä, että jotkut tiedemiehet osaavat vielä soveltaa teorioitaan käytäntöön. Umberto Eco laati 70-luvulla teorian siitä, mitä ai-neksia menestysromaanin tulee sisältää. Ruusun nimeä, hänen ensimmäistä kaunokirjallista teostaan, on tähän mennessä myyty pelkästään Italiassa yli 600 000 kappaletta ja sen pokkarioikeuksista maksettiin hiljattain USA:ssa 550 000 dollaria. Jopa täällä Suomessa on jo 3. painos menossa. Eco onkin äskettäin, ilmeisesti ainaiseen selittämiseen kyllästyneenä, julkaissut kirjasen Ruusun nimen syntyvaiheista ja kirjoittamismotiiveista päästäkseen eroon uteliaista kyselyistä.

Muista bestsellereistä poiketen Ruusun nimi on erittäin hyvä kirja. Se avautuu monesta eri näkökulmasta ja tarjoaa siten miltei jokaiselle jotakin, mutta kaikki lukijansa se saa ennen pitkää (luulisin) miettimään syntyjä syviä.

Perimmäisten kysymysten äärellä

Päntätasolla tämä oppinut romaani on "dekkari", kertomus keskiaikaisessa luostarissa tapahtuvasta rikossarjasta, jota selvittämään saapuvat englantilainen fransiskaanimunkki ja entinen inkvisiittori William Baskerville (pikku kunnianosoitus eräälle toiselle merkkien tulkitsijalle) sekä hänen Watsoninsa, nuori saksalainen noviisi Adson.

Pyhäinjäännöslipas

Toisaalta Ruusun nimen voi lukea historiallisena romaanina, jossa keskiajan uskonnollis-poliittiset juonittelut lomittuvat tukevasti fiktiiviseen ainekseen. Luulisin, että jopa keskiajan historiaa tuntevilla (joiden määrää tämä kirja tukee lisäämään) on vaikeuksia päättää, mitkä henkilöt ovat fiktiivisiä ja mitkä todella joskus eläneitä. Olisikohan Adsonimekin vain Umberton alter eco?

Itselleni Ruusun nimi aukesi ennen kaikkea filosofisena "tietoteoreettisena" romaanina. Siinä taistelevat - aivan kirjaimellisesti - toisiaan vastaan "dogmaattinen" ja "skeptinen" näkemys totuudesta. Taistelun kohteena on Eeön ilmeisesti fiktiiviseen Pohjois-Italialaiseen luostariinsa sijoittama kristikunaan suurin kirjasto (6000 nid) jonka käytön opettelu tarjoaa varsinkin kirjastoalan ihmisille monia hauskoja hetkiä. Tiedon tallennusjärjestelmät olivat tuolloin aikamonimutkaisia...

Dogmaatikot katsovat omaavansa lopullisen, perimmäisen totuuden, josta käsin he voivat tuomita kaikki muut totuudet tosiksi tai pseudotuuksiksi. Heidän uskonsa on "hymytöntä hengen pöyhkeyttä, totuutta, joka ei koskaan epäile". Sen sijaan skeptikoilla ei ole tarjottavana yhtä ainoaa pysyvää totuutta. Heidän tiedonjanonsa ajaa heitä aina vain eteenpäin, yhä syvemmälle epäilyyn ja neuvottomuuteen, kannustimenaan toivo päästä lähemmäksi saavuttamatonta totuutta

Dogmaattiseen näkökulmaan kuuluu luonnollisena osana tiedon kätkeminen ja hävittäminen. Skeptikoille tietoon suhtautumisen ongelma on hankalampi. Heidän mielestään tiedon lähtettä ei pidä kätkeä, mutta "kun on kyse semmoisista arvoituksista, joista voi seurata sekä hyvää että pahaa, on viisaila oikeus ja velvollisuus käyttää hämärää kieltä, jota vain hänen kaltaisensa ymmärtävät. Tiedon polku on vaikeakulkuinen ja vaikea on sen varrella erottaa hyvä pahasta".

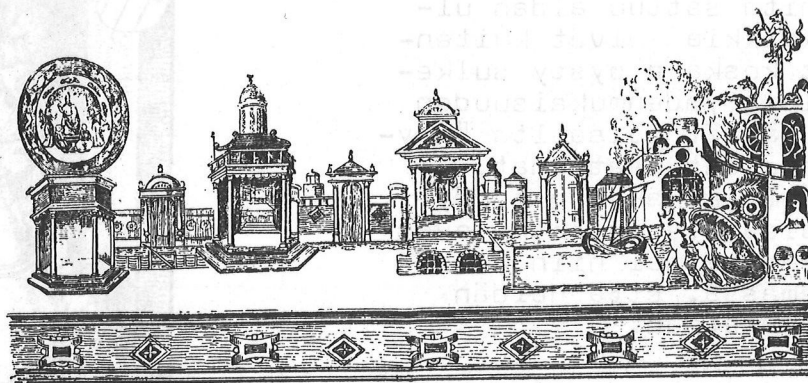
Ruusun nimi on iätön kirja. Sen keskeiset kysymyksenasettelut ja ratkaisut (jotka ovat yleensä melko sokraattisia) tuskin vanhenevat koskaan. Eeön avaramielisyyden viesti on hyvä muistaa, jottemme kaikki joskus "opettaisi teologiaa Pariisissa". Viihdyttäviä ja nautinnollisia lukuhetkiä toivoo

JH

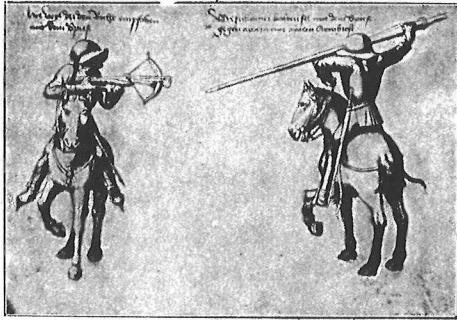

Ruusun nimi 2.

"On näetkös ikään kuin näiden kahden vuosisadan aikana ja aikaisemminkin tähän meidän maailmaamme olisi puhallettu suvaitsemattomuuden, toivon ja epätoivon henkäyksiä, kaikkia yhtäaikaa..." Tuttua ja ajankohtaista vaikka lausuja munkki Willian Baskerville, Ruusun nimen päähenkilö, elää paljon puhutulla pimeällä keskiajalla". Eeön romaani kertoo keskiajan ihmisen suhteesta uskoon ja järkeen, tietoon ja siihen liittyvään valtaan, maalliseen ja hengelliseen eroon. Luettelo voisi jatkaa pitkään koska kirja on niin monimerkityksinen, että se aukeaa lukijalle eri lailla riippuen kunkin kokemus- ja tietotautasta tai mielenkiinnosta.

Keskiaikainen näyttämö.

Kuva 231. Jousi- ja keihäsmies.

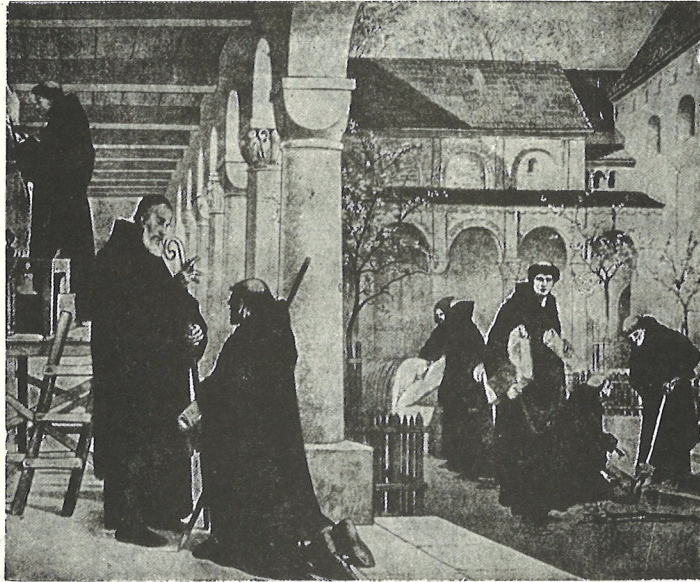
Ex-teologina mielenkiintoni suuntautui lähinnä kohtiin, joissa pohditaan vallan ja vapauden tai oikean ja väärän uskon välillä vallitsevaa ristiriitaa; ei niinkään sen vuoksi, että kysymykset oikeasta ja väärästä uskosta olisivat tärkeitä nykyään (joillekin ne kyllä ovat) vaan koska ne ovat helposti muunnettavissa kysymyksiksi suvaitsevaisuudesta ja suvaitsemattomuudesta tai totuudesta ja vääryydestä.

Kirjan anti-sankari William Baskerville pyöriskelee korviaan myöten keskiajan suossa, jossa "paimenet ja koirat" (papit ja ruhtinaat) tappelevat keskenään toistensa oikeuksista ja viis veisaavat laumastaa Valta on se jota himoitaan ja vallan edellytyksenä ja toisen tarkoitusperien ja aatteiden tekeminen kyseenalaiseksi, vääräoppiseksi tai naurattaviksi - mikä milloinkin on sopivinta. Valta ei ole vain valtaa toimeentuloon ja varallisuuteen vaan myös valtaa uskoon ja mielipiteisiin. Keski-ajalla riitti ylhäisiä ja inkviisittoreita valvomaan, että lauma pysy karsinassa eikä ryntäile haukkaamaan mitä sattuu aidan ulkopuolelle. Kaikkia eivät kuitenkaan karsinat koskaan pysty sulkemaan ja suloisen yhdenmukaisuuden ulkopuolelle jäävät toisaalta "köyhät, yksinkertaiset, osattomat, maalta paenneet ja kaupungin nöyryytetyt", toisaalta ne jotka ovat tarpeeksi viisaita tai niin kunnioitetussa asemassa, että heidän vapauttaan siedetään.

Tässä kuvatussa maisemassa, josta hyvää tahtoakin käyttämättä löytää nykyaikaisia piirteitä, William Baskerville kuuluu jälkimäiseen ryhmään. Fyysisesti hän on kiinni keskiajassa, mutta henkisesti taas outo lintu, jota eivät hänen oppineet ystävänsäkään ymmärrä. Suvaitsevaisuudessa ja objektiivisuudessa hän on vuosisatojaedellä aikaansa ja käyttää järkeänsä tavalla, joka saa vastakaikua yhtä vähän kuin ne jotka nykyään esittävät maailmanmenosta eriävän mielipiteensä. Kun William toteaa oppilailleen: "Tämän ovat vallanpitäjät aina käsittäneet poissuljettujen laumaan hyväksyminen merkitsi heidän (=vallanpitäjien) etuoikeuksiensa vähentämistä, niin siinä on sanottu olenainen erosta joka on vallanpitäjän ja toisinajattelevan, mustan ja valkoisen tai Pohjoisen ja Etelän välillä.

Mikä sitten tekee William Baskervillestä toisinajattelijan, sitä kuvaa hyvin sananvaihto Williamin ja hänen noviisinsa välillä: "Teillä ei siis ole vain yhtä vastusta kysymyksiinne?" "Adson, jos minulla olisi, opettaisin teologiaa Pariisissa." Keski-ajan skolastiikka pyrki rakentamaan ihmisen uskolle ja elämälle tiukat raamit, jossa ei ollut sijaa moniselitteiselle totuudelle ja väärille vastauksille. Näihin raameihin ei Baskervillen usko ja ajatukset mahdu. Totuus aukeaa lopultakin vain sille, joka tekee eniten erehdyksiä, etsii ja epäilee, ei sille, joka tyytyy yhteen virheeseen ja jää sen orjaksi.

William Baskerville on aito epäilijä, joka ei usko ja kuitenkin uskoo vaikka ei lopulta edes tiedä, millaiseen Jumalaan: Kaikkivaltiaaseen ja ehdottoman vapaaseen joka tarkoittaisi sitä, että maailmankaikkeudessa vallitsisi järjestys, vaiko sellaiseen, joka vastaa hänen järkensä antamaa kuvaa maailmasta, jossa "ainoat totuudet joista on hyötyä ovat pois heitettäviä välikappaleita."

Jokainen totuuden etsijä on lopultakin samassa tilanteessa kuin William Baskerville sanoessaan: "en minä koskaan jälkien totuutta ole epäillyt... Ne ovat ainoa asia, mitä ihmisellä on käytettävänä maailmassa suunnistaessaan" Jälkien totuutta pitemmälle meillä ei ole pääsyä. Ehdottomien totuuksien keräilijöistä tulee helposti salatun tiedon valvojia, jotka kammioistaan julistavat mitä saa uskoa ja mitä ei. Ne, jotka pyrkivät toisenlaiseen totuteen, leimataan armotta vaikkapa kerettiläisiksi, kommunisteiksi tai

taantumukselliseksi. Sille, joka omistaa ehdottoman totuuden, totuudesta tulee himo, jonka varjolla poltetaan kiellettyjä kirjoja, julistetaan ihmisiä valtion vihollisiksi, varustaudutaan ydinsotaan ja tuhotaan ympäristöä säälimättä. Econ ohje ehdottomia totuuksia vastaan on "panna totuus nauramaan" ja oppia vapautumaan mielettömästä totuuden intohimosta. Nauru on järjen ääni, jolla voi vastustaa sellaista hymytöntä uskoa joka ei koskaan epäile.

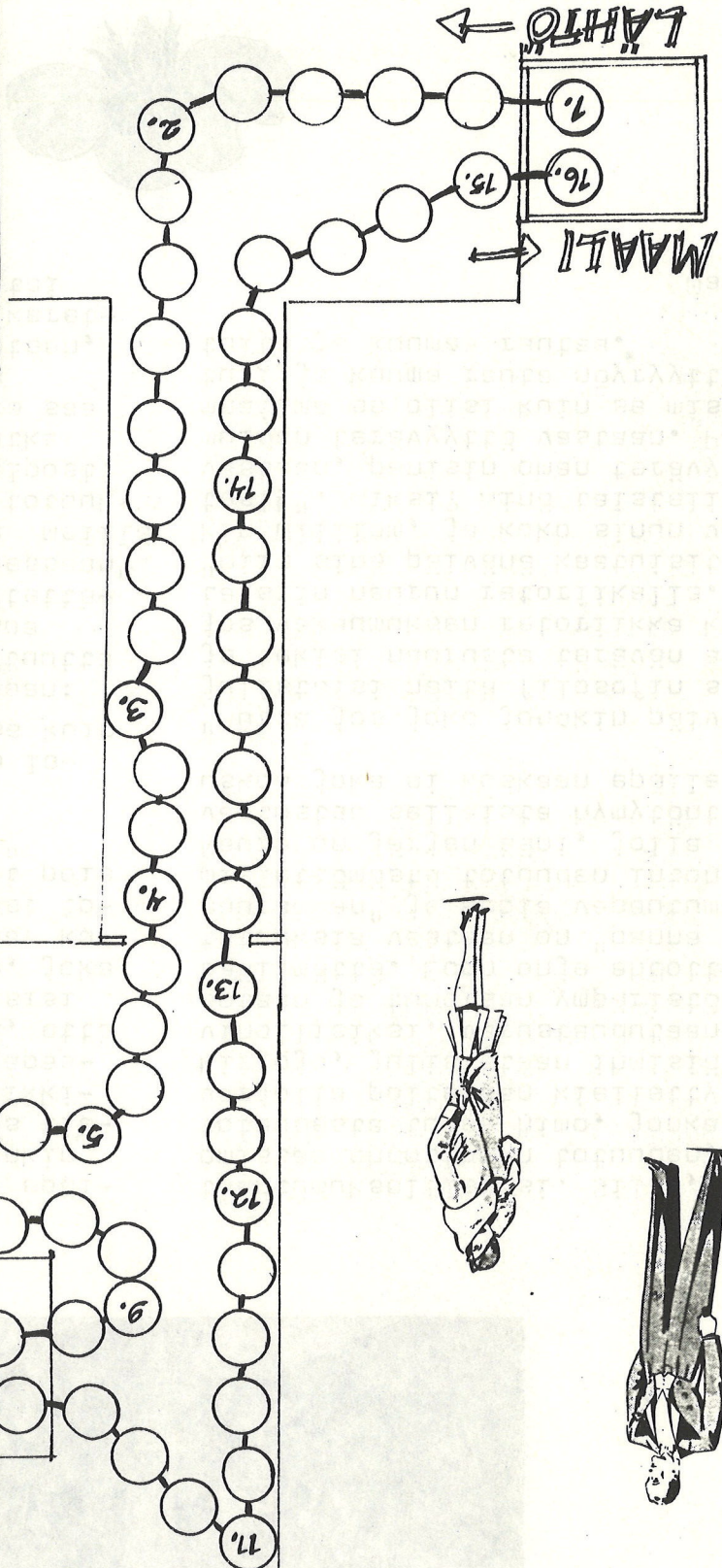
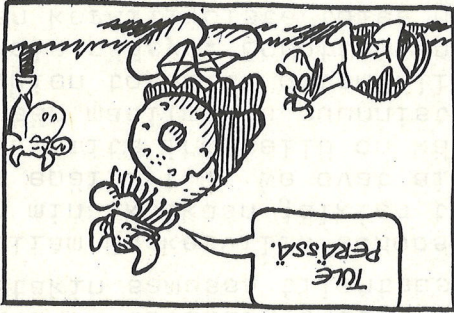
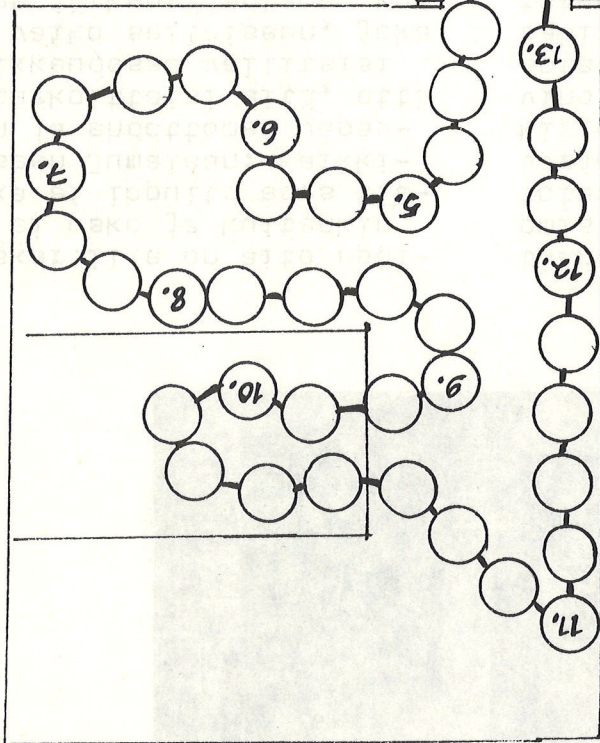
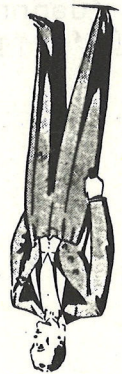
"Mutta jos joku jonakin päivänä julistaisi näitä filosofin sanoin.. ja tekisi naurusta terävän aseeseen; jos vakaumuksen retoriikka korvattaisiin naurun retoriikalla... "niin sinä päivänä kaatuisit sinäkin William, ja koko sinun viisautesi!". Miksi? Minä taistelisin vastaan, panisin oman terävyyteni muiden terävyyttä vastaan. Parempi maailma se olisi kuin se missä tuli ja kuuma rauta nöyryyttävät tulta ja kuumaa rautaa."

Markku T

LAITOSPELI

FOR LADIES AND GENTLEMEN ONLY!

- (1) Odota kunnes saat nopalla numeron 5, sillä pääset hissistä yhden askeleen eteenpäin.

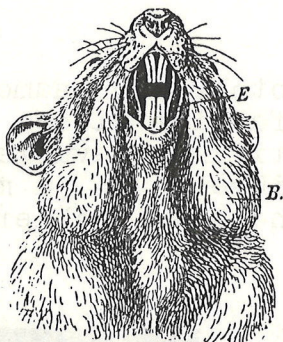
ENSIMMÄINEN ASKEL ON AINA VAIKEIN

- (2) Olet juuri kaartamassa kirjastotieteen laitokselle, kun huomaatkin tarvetta käydä WC:ssä. Odota heittovuoron ajan.

- (3) Tuula Siikala tulee vastaan niin leveässä viitas-
sa, että sinun on painauduttava
seinää vasten. Samalla joudut astu-
maan askeleen taaksepäin.

- (4) Professori Okko täyttää ovi-
aukon juuri kun olit pääsemäs-
sä laitoksen tiloihin. Ei au-
ta itku, vaan on peräydyttävä
2 askelta.

- (5) Paras ystäväsi
norkoilee laitok-
sella ja pulisette tyhjäpäiväisyyksiä
2 heittokierroksen ajan.

- (6) Äkillinen huoli kirjasto-
tieteen tilasta valtaa
sinut ja istut Hakiksen
kanssa keskustelemaan
asiasta yhden heiton
ajaksi.

- (7) Huomaat ilmoitustaululta,
että luento, jolle olit me-
nossa, on jo ehditty pitää
periodina. Palaat 2 askel-
ta taaksepäin penkille miet-
timään, mitä teet.

(8) UDK pitää taas iltamat, jihuu! Pompit silkasta ilosta paikallasi yhden heittokierroksen ajan.

(9) Tuula H. Laaksovirta ilmaantuu eteesi räiskyvänpunaisessa hamosessa ja piristää oloasi niin, että syöksyt vauhdilla laituskirjastoon. Ota 3 askelta eteenpäin...

(10) ...vaan miten kävikään. UDK:n opintoneuvonta on niin täynnä opintoneuvojan ystäviä, että jäät jumiin kahden heiton ajaksi.

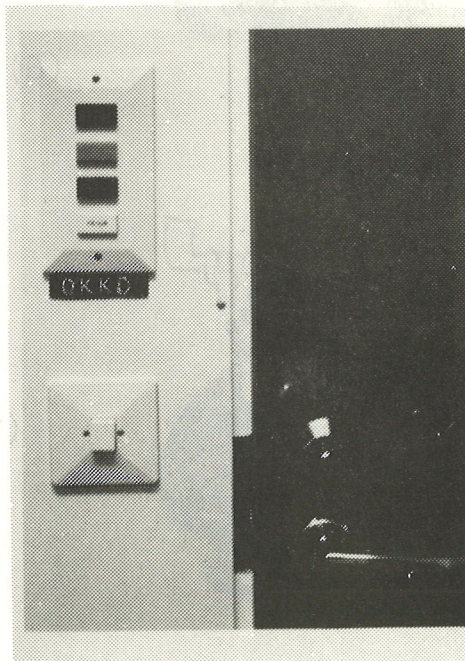

(11) Yrität hakea opintokirjasi kansliasta, mutta tietysti väärään aikaan. Kiukuissasi rynnistät 3 askelta eteenpäin ja päätät lähteä kahville.

(12) Okon vastaanotolle on kaamea jono ja proffa ties missä. Kyynerpäätaktiikkasi avulla selviät ryysiksen läpi ja menetät vain yhden heittokierroksen.

(13) Jaaha, siinä Marjatta jo saapuukin, mutta tällä kertaa ehdit livahdtaa ovesta ennen häntä. Mene 2 askelta eteenpäin.

(14) Perkules. Kintaasi on pudonnut käytävälle ja sinun on palattava 4 askelta taaksepäin sitä hakemaan.

(15) Hissi on juuttunut jonnekin kerrosten väliin ja sinun on käveltävä portaat alas. Tämä peli ei lopu osaltasi koskaan, ähäkutti!

Kuva 336. Silmälasikäärmeen ruumiin etuosa.

(16) Taas hississä, huikeeta! Samalla olet myös maalissa ja saat valintasi mukaan mennä joko kuppilaan tai kolmanteen kerrokseen tekemään tiedettä. Kai sitten älyt valita tieteen - eihän sinusta muuten kirjastotiedemiestä tule...

© MARI

TIEDONLÄHTEET 3

Kuten myös P.Vakkari on kolutussa väitöskirjassaan todennut, pitää "kirjaston mennä ihmisten luo, eikä enää vain päinvastoin". Yllättävällä ja tehokkaalla tavalla tämän on omaksunut tamperelainen ravintola Tillikka, joka itse asiassa on kääntänyt uuden lehden kirjastolaitoksen historiassa: KAPAKKAKIRJASTOT ovat nyt todellisuutta.

Valppaat kirjastotieteilijät kävivät oitis joukolla tutustumassa tähän mullistavaan uututeen. Päädyimme otantatutkimukseen kirjaston olennaisuu- ten piirteiden selville saamiseksi. Täysin eksaktit tiedot saamme tosin vasta, kun vielä käynnissä oleva havaintojemme tietokonesurvonta tulostuu. Johtopäätöstemme päälinjat:

Ilmeisesti kirjastonhoitaja tuntee viehtymystä 1800-luvun romantiikkaan; lievää maun horjuntaa tosin osoittaa pseudoromanttisen A. Marchandin "Mörkö"-teoksen kelpuutus hyllystään. Perin ajankohtaisessa siviilipalvelus-kysymyksessä on pyritty tasapuolisuuteen. Perinteisiä arvoja edustaa "Asevelvollisuutta suorittamaan"-kirja, pasifistista vakuumusta taas esittelee teos "Peace - some thoughts on the 60's and 70's".

Legendaarinen

Tiennäyttäjä

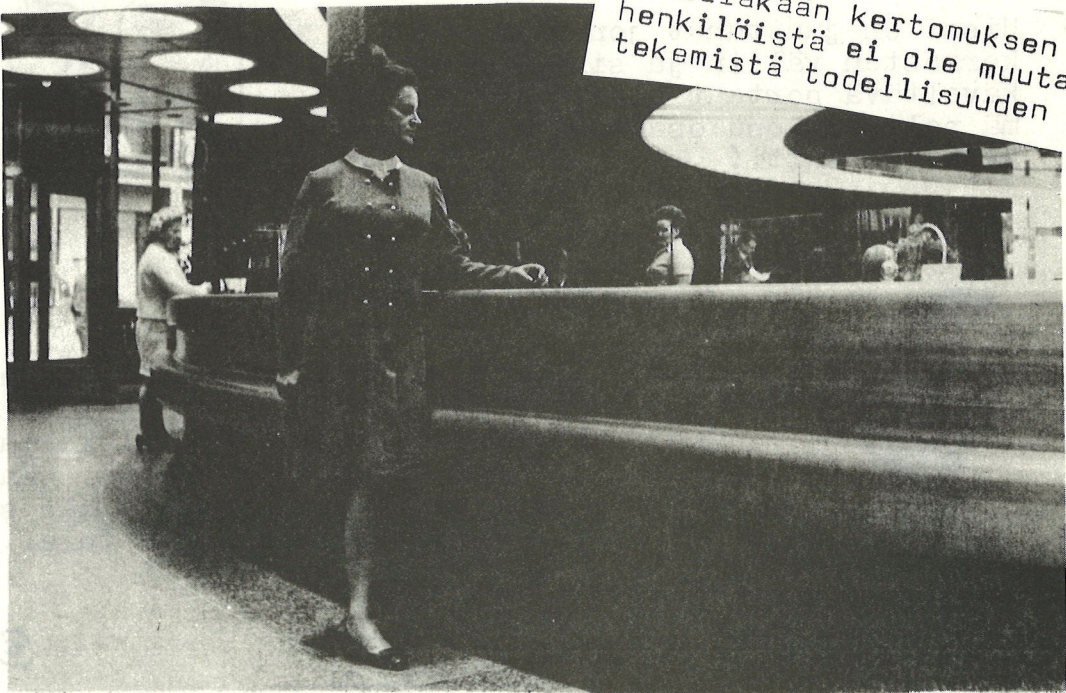
Tavanomaista Tillikan (eh?) humanistiyleisöä pyritään laajentamaan ekonomien suuntaan teoksella "W.W. Syrett: Finance of oversea trade". Samoin teknillisen opiston populaa yritetään näköjään houkutella ("Rakennustyön johto") Illan suosituin teos oli nais (ja mies!) -yleisön käsissä tiuhaan kiertänyt "Jokaisen naisen kirja". Ihastuttavaa!

Kokonaisuutena tämä kirjastokokeilu saa arvosanan erittäin tyydyttävä. Todellinen Kuningasidea!

-P.M.

20.

HIS MASTER'S VOICE

Kenelläkään kertomuksen henkilöistä ei ole muutakaan tekemistä todellisuuden kanssa.

Oli helmikuinen pysähtynyt puolenpäivän hetki. Lumisade vaimensi ulkopuolelta tulevat äänet, kirjastossa kaikui vain tunniltaan pinnaavien peruskoululaisten möykkä. Olin niin syventynyt Heathcliffin rajuun tunteenpurkaukseen tämän kuultua rakastetunsa kuolemasta, että hätkähdin asiakkaan varjon langetessa kirjani sivun ylle. Edessäni seisoj mustaan viittaaan pukeutunut mies, joka tervehdykseeni vastaamatta ojensi minulle paperilapun.

- Uskoakseni voisitte auttaa, tarvitsisin tämän kirjan. Asia on kiireellinen ja erittäin tärkeä.

- Mestari Virta, Sydämeni särmään kasvanut mantelipuun oksa, luin lapusta. Hmm, odottakaahan hetki niin katson kortistosta...

Mies kumartui lähemmäksi. "Kirja on Mestarin omakustanne, se kuuluu kokoelmaan, joka lahjoitettiin kirjastolle Mestarin kuoleman jälkeen."

- Sitten se on varmaankin kellarissa. Odottakaa hetki, niin käyn katsomassa.

Jo kellarin rappusissa tunsin pölyisen, miellyttävän lemun, joka lähti vanhoista, vieri viereen säilötyistä kirjoista. Ison huoneen perältä löysin Mestari Virran kokoelman. Kirjoja ei oltu koskaan laitettu lainattavien kirjojen joukkoon niiden arvokkaan ulkoasun vuoksi. Mustiin, nyt jo haalistuneisiin nahkakansiin oli kullalla painettuna outoja kuvioita ja omistajan nimi.

Kirjastoon tultuani minulle oli kerrottu kokoelman olevan sisältönsä puolesta täysin arvoton. Se sisälsi Mestarin omia runoja, itse kustannettuja kaikki. Lisäksi kokoelmaan kuului itsetehty käännös ja kommentaari Danielin kirjasta.

Miehen kysymä kirja oli ohut, noin parikymmensivuinen runokirja. Avatessani sen sivujen välistä putosi taitettu paperinpala.

Avasin sen. Kartta! Vaikka piirroksiset ja muutamat kirjoitetut sanat olivat pahasti haalistuneet, kartta oli vielä luettavissa. - Kaarinan tammi, luin. Mutta sehän on aivan kirjaston vieressä Vanha tammi, johon vanhojen tarinoiden mukaan neito Kaarina oli kiivennyt paastoamaan nähtyään unessa tulevan puolisonsa väkivaltaisen kuoleman. Taitoin kartan takaisin kirjan väliin. Selailin kirjaa eteenpäin. Silloin laskeutui raskas käsi olkapäälleni.

Käännyin ympäri. Mies oli hiipinyt kellariin jäljessäni ja seisoi nyt edessäni sulkien tien ulos.

- Hui kuinka pelästyin, aloin rupertella epätoivoisesti. Niin hiljaista täällä alhaalla ja tällainen hämärä paikka ja...

- Missä kirja on ?

- Tosiaan, kirja, niin, jatkoin, mutta keskeytin puheeni miehen ojentaessa kätensä kirjaa kohti. Peräännyin kauhuissani puristaen kirjaa rintaani vasten. Mies seurasi riisuen hitaasti hansikkaitaan. Ajatukset kiersivät kaoottisina mielessäni. Kauanko mies oli seissyt takanani? Oliko hän nähnyt kartan? Etsikö hän nimenomaan karttaa? Peräydyin kunnes tunsin seinän takanani, ja voitonriemuinen ilme silmissään mies ojensi kätensä riistääkseen kirjan käsistäni...

JATKUU

Oliko kartta asianmukaisesti luetteloitu? Onko kirjastonhoitajamme käytös asiallista asiakaspalvelua? Auttaako paasto? Entä sitten? Tämä ja paljon muuta selviää ensi jaksossa.

VIRAANKO KONFERENSSI - RAPORTTI

Viime Asiasanassa (5/83) ollut konferenssijuttu keskittyi siinä määrin kaikkiin epävirallisiin sattumuksiin, että nyt on syytä käyttää asiallisempi puheenvuoro pohjoismaisista kirjastoalan opiskelijoiden konferensseista yleensäkin. Kyseisiä konferensseja on pidetty vuosittain joko Boråsissa Oslossa, Århusissa tai Kööpenhaminassa. Yksi on pidetty Ylöjärvellä ja Reykjavikiin ei ole vielä uskaltauduttu.

Viimeisin konferenssi Köpiksessä (VIII) oli ensimmäinen, jossa itse olin mukana - ja kun aiheetkin tuntuivat varsin mukavilta (kirjastotyö nais-työnä ja hakeutuva kirjastotoiminta), odotukset olivat korkealla. Konferenssi olikin varsin kiva ja mielenkiintoinen kokemus, mutta jälkepäin nousi kysymys siitä, mitä konkreettista hyötyä konferensseista todellasaakaan. Auttavatko ne meitä kasvamaan entistä paremmiksi kirjastonhoitajiksi/informaatioiksi, edistävätkö ne kirjastotieteen itseymmärrystä - entä pohjoismainen yhteistyö? Ennen vastausyrityksiä pari sanaa käsitteestä AIKA. Aikaa ei ole konferenssissa koskaan tarpeeksi.

Kuvausretket muodostuvat usein ryhmäkeskeisiksi, jolloin "kokemuksista ja näkemyksistä" vaihdetaan mielipiteitä. Foto O.T.

Käsiteltäviä teemoja on nykyisin kaksi - kolme teemaa on koettu liian raskaaksi. Nämä kaksi teemaa pitäisi saada käsiteltyksi kolmessa päivässä, mutta esim. Kööpenhaminassa varsinainen asioiden puinti tapahtui kahtena ensimmäisenä päivänä ja viimeinen päivä sisälsi pääpiirteissään seuraavaa: kirjastovierailu, lehdistötilaisuus, yleiskeskustelu julkilausumista, seuraavan konferenssin aiheiden päättäminen ja konferenssin arviointia. Ensimmäisenä päivänä kirjastoytötönaistyönä käsiteltiin pienryhmissä noin kaksi tuntia. Seuraava päivä omistettiin lähes kokonaan hakeutuvalle kirjastotoiminnalle ja aikaakin oli kaksinverroin enemmän. Tämän ajan ulkopuolella ovat kaksi "julkilausumaryhmää".

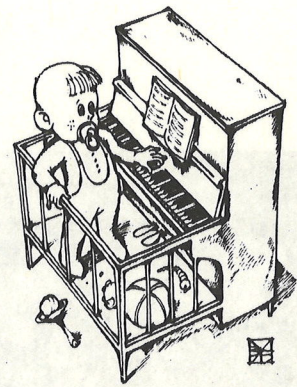
Kuitenkin kokonaisuutena ottaen pienryhmillä, jotka ovat konferenssin ydin ja joissa varsinainen mielipiteenvaihto tapahtuu, on minimaalisen vähän aikaa. Lisäksi turhaa aikaa kuluu eri maiden alustusten läpikäymiseen, sillä ainakin viimeksi saimme ne vasta paikan päällä ehtimättä tutustua niihin etukäteen. Plenumit eli yleiskokoukset kuluvat etupäässä ryhmäkeskustelujen yhteenvetoihin, käytännön järjestelyistä päättämiseen, laulamiseen yms.

Aikapulan lisäksi on muitakin häiritseviä tekijöitä, kuten suomalaisten kielivaikeudet. Kööpenhaminassa tulkki ja turkulaiset toki auttoivat pahimmissa paikoissa, mutta ainakin tanskan ymmärtäminen saattaa ruotsinkielisellekin olla vaikeaa. Itsensä ilmaiseminen vieraalla kielellä vieraille ihmisille (vieraista aiheista)

ei ole mahdotonta, mutta vaatii hieman harjaannusta ja itseluottamusta.

Itsensä ymmärretyksi tekemisen vaikeuteen liittyy myös se seikka, että pohjoismaisten kollegoittemme koulutus on varsin käytännönläheistä ja ammattisuuntaunutta, he opiskelevat kirjastokouluissaan (paitsi islantilaiset Reykjavikin yliopistossa) ja me olemme ainoita "tieteilijöitä". Täten heidän on vaikea uskoa kirjastotieteen olemassaoloon (kuten meidänkin) ja ylipäätään tieteestä tai metodologiasta kirjastojen yhteydessä puhuminen saa esim. ruotsalaisen katsomaan suomalaista puhujaa kumman epäluuloisesti. Mutta toki erilaiset käsitykset ovat rikkaus ja monen hedelmällisen keskustelun alku - mitä virkaa konferensseilla olisi, jos kaikkien ajatukset kulkisivat aina samoja polkuja?

Konferenssin tekee raskaaksi paitsi matkustaminen ja tiukka aikataulu, myös se, että joka ilta on enemmän tai vähemmän virallinen illanvietto, joka kestää parhaimmillaan aamuun asti. Kaikki eivät jaksakaan tällaista "menoa", ja esim. Köpiksessä viimeisenä päivänä oli joka maan edustajista muutamia paennut lepuuttamaan silmiään kaupungin nähtävyyksissä. Erittäin ymmärrettävää mutta kokonaisuuden kannalta ei välttämättä suotavaa.

Piirroksat
V. Uborevits-Borovski

Kaiken tämän jälkeen, mitä annettavaa konferenssilla lopultakin on? Konkreettisia tuloksia ovat tietysti julkilausumat, joita Kööpenhaminassa annettiin kaksi. Ensimmäisessä, kirjastoaiheisessa, todettiin kirjaston olevan yksi demokraattisen yhteiskunnan perusedellytyksiä ja vaadittiin erityisesti hakeutuvan toiminnan kehittämistä erityisryhmien tarpeet huomioonottaen, sekä korostettiin mm. ammattiyhdistysten roolia tasa-arvon saamiseksi kirjastoon (suurin osa kirjastonhoitajista on naisia mutta silti korkeimmat virat ovat miesten hallussa). Toisessa julkilausumassa tuomittiin ydinkärkien sijoittaminen Länsi-Eurooppaan, vaadittiin yleistä aseistariisuntaa sekä idässä että lännessä ja Geneven neuvottelujen jatkamista. Erityinen vaatimus aktiivisesta rauhanpolitiikasta asetettiin pohjoismaisille hallituksille.

"Muuta antia" on se, että konferenssit ovat hyvin hauskoja ja antoisia erityisesti sosiaalisen kanssakäymisen kannalta, on mielenkintoista tavata ulkomaisia kohtalotovereita, kuulla heidän opiskelustaan ja näkemyksistään ja huomata, että kirjastoasioista voi ajatella muullakin tavalla kuin mihin on itse tottunut.

Yksilötasolla konferenssit saattavat siis olla hyvinkin antoisia kokemuksia ja tavallaan ne ovat pohjana kirjastonhoitajien pohjoismaiselle yhteistyölle, mutta mitään laajempaa merkitystä minun on niissä vaikea nähdä. Ainakin meille suomalaisille, jotka kyselemme että mitä se kirjastotiede on ja onko sitä, konferenssit eivät anna vastauksia - tieteellisyydestä on niiden yhteydessä turha puhua. Ehkä tämä on in se harhaluulo, jonka vuoksi itse odotin konferenssilta jotain muuta kuin miksi se osoittautui. Täytyy kuitenkin myöntää, ettei tällaisilta kokouksilta sovi odottaa liikoja ja toisaalta niiden tuloksia ei voi mitata millään määrällisillä mittareilla. Mahdolliset vaikutukset voivat tulla näkyviin vasta vuosien päästä.

Tulevien konferenssien onnistumiseksi on välttämätöntä että niitä määrätietoisesti kehitetään ja että niihin valmistaudutaan perusteellisesti. Järjestäjien velvollisuutena on ilmoittaa konferenssin ajan kohta ja aikataulu huomattavasti aikaisemmin kuin esim. viime syksynä ja meidänkin on syytä ryhtyä tekemään alustuksia jo keväällä, jotta ne ehditään ajoissa lähettää muille osaottajille. Lisäksi jo yhteishengenkin kannalta on välttämätöntä, että kaikki asuvat yhdessä, ja ihanteellinen ratkaisu olisi se, että konferenssi- ja asumispaikka olisi yksi ja sama.

Tämä oli erittäin subjektiivinen ja ehkä hiukan pessimistinen näkemykseni - jos joku on eri mieltä niin kritiikki on tervetullutta. Nähdään Uslossa.

L.H

Ilmoitus:

Tiedekunnan yleisopinnot menevät uusiksi. Syitä on kolme: ne ovat sisällöltään liian päällekkäisiä, osa niistä on liian vaativia ja kolmanneksi niiden suoritusjärjestys on usein väärä. Joko kaikki yleisopinnot tehdään heti opiskelujen alussa tai sitten ne kasautuvat loppuun. Kumpikin menettelytapa luonnollisesti haittaa asiasisällön omaksumista, saaden sen tuntuun liian abstraktilta ja kaukaiselta. Kaikkihan lienevät sitä mieltä, että yleisopintojen pitäisi nykyistä paremmin tukea pääaineen opintoja?

Ongelmien ratkaisemiseksi on perustettu työryhmä, jossa on mukana opettajia sekä kolme opiskelijajäsentä. Sen suosituksista ja niiden pohjalta tehtävistä päätöksistä ei vielä ole tietoa, mutta alustavasti on luvassa seuraavaa: vaikeiksikoetut filosofian ja metodologian opinnot organisoitetaan uudelleen jakamalla ne kahtia, toisaalta johdattavaan ja yleiseen "alkeisluentoon", toisaalta syventävien opintojen yhteyteen kytkeytyvään tieteenalakohtaisempaan ja seminaarimaiseen luentosarjaan.

Päällekkäisyyttä vähennetään luennoijien paremmalla yhteistyöllä sekä mahdollisesti lopettamalla Tiede ja yhteiskunta I - luentosarja.

Lisäksi pyritään antamaan perustellummat ja motivoivammat suositukset yleisopintojen suoritusajasta ja -järjestyksestä.

Edellä mainitut ehdotukset ovat asiaa pohdiskelleiden opettajien ja hallintobyrokrattien hengentuotetta. Nähtäväksi jää, saavatko opiskelijat sekaan oman pukinsorkkansa. Perästä kuuluu

tv. JH

Vaaleanvihreä Uillakoira

Olipa kerran pieni ja vaalea-
tukkainen tyttölapsi, joka
opiskeli kirjastotiedettä Tam-
pereen yliopistossa. Eräänä
synkkänä ja kylmänä helmikuun
iltana hieman ennen kuutta hän
lähti ikiomasta kanakopistaan
Peltolammin opiskelija-asunto-
lasta, mennäkseen yliopistolle
kuuntelemaan Yhteiskunta ja
luonto - luento.

Tuulen ulvoessa piiku tytön
vaaleanpunaisissa pikku kor-
vissa hän seiso i bussipysäkil-
lä lähes maanis-depressiivisessä
tilassa. Mitä hirveätä, parah-
tavat nyt osaaottavaiset luki-
jamme. Mutta älkää peljätkö.
Tarinan loppu on onnellisempi
kuin mitä lohduton alku vai-
kuttaa.

Joka tapauksessa maailma oli
noina hetkinä tytön silmissä
perin juurin musta ja masenta-
va. Oliko hän noussut väärällä
jalalla? Oliko häneltä jäänyt
Dallas-sarjan viimeisin jakso
näkemättä? Ei. Jotain vielä
kamalampaa.

Tuon päivän lehdessä SE oli
ollut. SE oli ollut isoilla
kirjaimilla Aamulehden kolman-
nella sivulla. SE oli otsikko.
"RONALD REAGAN KÄRSII LIIKA-
VARPAISTA". Otsikko jo sai ty-
tön silmät laajentumaan ja
muuttamaan väriään ja hän oli
vähällä pyörtyä. Hän oli sy-
västi järkyttynyt, sillä Ronny
oli aina ollut hänen ihannemie-
hensä ja nyt hänen tuli kovasti
sääli Ronald-setää, jolla oli
niin kipeät varpaatkaikkien mui-
den huolten lisäksi. Uutinen
sai tytön huomaamaan kuinka
paha ja kylmä maailma oli -
jopa kaikkein jaloimmat ja ouh-
taimmat yksilöt olivat maallis-
ten murheiden ja julman kohtalon
riepoteltavina. Nuoren tytön

maailmankuva musertui pahan ker-
ran. Lisäksi tytön alushousut
olivat takaperin jalassa, mutta
onneksi hän ei sitä itse tien-
nyt. Se olisi ollut mustan mur-
heen viimeinen pisara.

Ollessaan bussissa tytölle
tapahtui jotain aivan odot-
tamatonta. Hänen viereensä tuli
istumaan minkkiturkkiin pukeu-
tunut, rahalta ja Yves Saint
Laurentilta tuoksuva keski-
ikäinen rouva. Rouvalla oli
mukanaan kirkkaanvihreään
lasketteluasuun ujutettu vil-
lakoira. Pian rouva pyysikin
tyttöä pitelemään hänen omaa
pikku hauveliaan, sillä rou-
valla oli muutenkin paljon
tavaraa mukanaan.

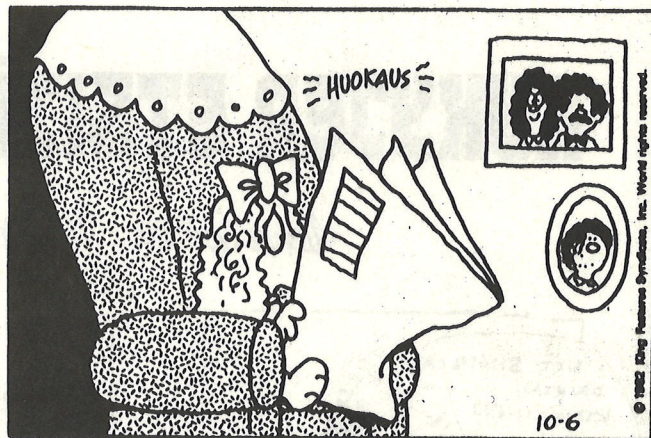

Tämä tapaus mullisti tytön elämän perinpohjin. Koskipuiston pysäkillä rouva, joka osoittautui kirjastoneuvoksestar von Bonsdorffiksi, pyysi ystävällistä tyttöä luokseen kahville Cumuluskeeseen. Sitä paitsi tämä leskirouva halusi itselleen kirjastonhoitajan Beverly Hillsin asuntoonsa, jossa hänellä oli yli 1000 kirjaa.

Muutaman kuukauden kuluttua tämä UDK:n entinen sihteeri olikin jo muuttanut rouvan seuraksi Kaliforniaan luetteloloomaan hänen kirjojaan. Kertomuksen loppua ei ole tieteellisesti verifioitu, mutta taru kertoo tytön saaneen rouvan kuoltua häneltä 75 miljoonan dollarin perinnön. Nykyisin tyttö kuulemma filmaa Robert Redfordin kanssa jossain Kari-bian merellä.

Tarinan opetus on se, että koskaan ei voi arvata kuinka pienetkin asiat voivat muuttaa koko elämän.

L.H.

KYKYJEN ETSIJÄ

KUKA ETSII KYKYJÄ? KENEN KYKYJÄ? JA MILLAISIA? LUE, NIIN SAAT TIETÄÄ!

Archie Goodwin & Al Williamson & R. Kärki

POMO KERTOO PHILILLE, ETTÄ LADY MARJATA ON TULLUT OMITUISEKSI. HÄN ON HAJOITUNUT ATTILAAN EIKÄ PÄÄSTÄ KETÄÄN LÄHELLEEN.

PHIL JA POLIISI-PÄÄLLIKKÖ LÄHTEVÄT YHDESSÄ KATSO-MAAN... HE SAA-PUVAT ALA-KERTAAN...

MILLE IHMEEN JÄSENILLE? ONKO TÄÄLLÄ JOKIN UUSI SALASEURA? PHIL PÄÄTTÄÄ OTAA ASIASTA SELVÄN. HÄN HOITELEE VAHTIMESTARIN JA RYNTÄÄ LADY MARJATAN HUONEESEEN.

MUTTA...

PHIL SOKAISTUU. LADY MARJATTA
POTKAISEE ...

... JA KATO-
AA...

NOPEA
KOKOISEK-
SEEN... EN
SAA HUKATA
HÄNTÄ!

JATKUU SEURAAVASSA N:OSSA

LAITOSKOKOUS KE 16.2

KLO 14.15 Laitoksen aulassa
ASIA: TUTKINTOVAATIMUKSET

KILPAILU! Pürrä UDK-paidan logo !!!

Taas on tullut aika hankkia uusi vuosimalli UDK-paitaa. Mutta uusi vuosimalli vaatii uuden logon. Olisiko sinulla hyvää ideaa? Jos on, niin panepa ideasi paperille ja laita se ilmoitustaululla olevaan kilpailukuoreen.

Palkkio on luussa!

JA AIKAA ON 2.3 ASTI

Kolme päivää, jotka muuttivat maailmaa:

ALKULAUSE:

Asiasanan Leningradin kirjeenvaihtaja oli valmistautunut salaiseen tehtäväänsä perinpohjaisesti. Hän oli sirotellut noin kaksi tusinaa herätyskelloa huoneistoonsa idioottivarman järjestelmän mukaan. Hän oli ottanut huomioon niin mahdolliset patterien loppumiset ja keñlon rikkoutumiset kuin myös subjektiiviset tekijät: hän saattaisi unenpöpperössä painaa nappia ja jatkaa uniaan. Siispä hän kiinnitti osan kelloista narulla katosta riippumaan strategiseen kahden metrin korkeuteen.

Operaatio onnistui täydellisesti: klo 03.15 hän löysi itsensä väkättämästä läpi tuulen ja tuiskun kohti Keskustoria. Kirjeenvaihtajallamme oli hyvä päivä: hän ei erehtynyt menemään Trondheimin bussiin, vaan löysi oikean bussin huolimatta kanssamatkustajien lukuisista vieraista kasvoista - olivathan kirjastotieteilijät neljän hengen vähemmistö slavistien joukossa.

Matka halki aamuöisen Suomen alkoi. Lopulta saavuttiin raja- (linnoitus)kaupunkiin ja kirjeenvaihtajamme unohti tyystin arvokkuutensa hyppiessään penkeillä ja osoitellessaan nähtävyyksiä. Raja lähestyi; vielä viimeisen kerran kotomaan kamaralla kokomaista munkkia - ja sitten tiukkailmeisten tullimiesten ja lukemattomien tarkastusasemien läpi. Rajavyöhyke oli masentavaa loppumattomine metsineen (kirjeenvaihtajamme on perusurbanisti) sotilaineen ja pienine kylineen, joissa harmaat mökit miltei tuntuvat kaatuvan toistensa päälle.

Viipurissa saatiin ensimmäiset kokemukset länsimaisen kapitalismin hapattavasta ja propagandistisesta vaikutuksesta neuvostokansalaisen mōraaliin: pikkupoikia pyytämässä purkkaa ja kuulakärkikyniä. Dyyneillä järvenselkä kimahteli auringon-

valossa ja ranta-alue oli täynnä viehättäviä koristeellisin pitsimäisin puuleikkauksin somistettuja huviloita. Leningrad lähene: loppumattomalta tuntuva katuviidakkoa, siltojen ja kanavien risteilyä, vanhoja tyyllirakennuksia minne päänsä käänsikään (Suomen kaikki talot saisi kerätä yhteen eikä silti saataisi edes yhtä kaupunginosaa katetuksi; tämä oli esteettikön paratiisia - sementtisten elementtilaattikoiden seasta ei Suomessa puolestaan aina hakemallakaan löydä mitään, missä silmä voisi levätä): turistiryhmämme oli saapunut miljoonakaupunkiin.

Hotelli oli 20 km:n päässä keskustasta, mutta liikenneyhteydet eivät tuottaneet ongelmia: saattoi valita metron, johdinhauton, bussin tai ratikanväliltä ja kallein niistä maksoi 5 kopeekkaa (n. 40 penniä). Lisäksi oli takseja. Kirjeenvaihtajamme majoittui ylellisesti yhden hengen huoneeseen, tappoi lemmikkieläimet kylpyhuoneen lattialta ja soi itselleen nautinnollisen kiireettömän kylpyhetken.

**ВСЕСОЮЗНЫЙ ДЕНЬ
РАБОТНИКОВ
СЕЛЬСКОГО
ХОЗЯЙСТВА**

Vesi kannatteli höyryävän lämpimänä hänen kehoaan, kylpy-yrtit (aitoja saksalaista alkuperää olevia suomalaisia luonnontuotteita) niin sisäisesti kuin ulkoisesti samalla piristivät ja rauhoittivat matkan ja suomalaisen iskemäusiikin rasituksista. Mitä on suihku (kuin hätäisesti kulautettu kahvi muovimukissa, automaattista osatettu) kylvyn rinnalla:

Sitten syömään. Tee oli sitä ehtaa ihteään, Suomesta sellaista saa, kuten ei myöskään samanlaista sokeria. Seuraavaksi oli kaupunkiin tutustumisen aika. Kirjeenvaihtajamme lastasi kassinsa ja taskunsa täyteen kuulakärkikyniä, Suomi-pipoja ja sukahousuja ja lähti matkaan. Sää ei ollut niitä kaikkein suotuisimpia: loskaiset kadut kastelivat perinpohjaisesti hänen kirpputorilta 25 mk:lla ostamansa kengät. Beriozkassa hän kummasteli jaffa- ja pepsikola-pullojen funktiota - sen hän ymmärsi vasta liian myöhään seuraavana aamuna.

Hotellin lähellä kirikkaasti valaistut suuret ikkunat kiinnittivät hänen huomionsa. Ne osoittautuivat supermarkettin ikkunoiksi. Ei tarvinnut ostaa leipää yhdestä kaupasta, lihaa toisesta jne ja - mikä tärkeintä - tavarat oli hinnoiteltu valmiiksi ja kaikki maksettiin lopussa yhteen kassaan. Kirjeenvaihtajamme tunsi olonsa kotoisaksi ja välttyi verbaalisen viestinnän ongelmilta - täysin kielitaidoton kun oli.

I PÄIVÄ:

Aamu valkeni ja kirjeenvaihtajamme asteli reippaasti asemiaiselle - havaitakseen nestetasapainonsa jäävän vajaksi: hän oli kyvytön juomaan niin kahvia, piimää kuin vettäkin. Mutta ei hätää: apu olilähellä. Supermarkettista hän osti limsaksi luo-

lemaansa nestettä. Mutta ku lauteuttuaan yhteen menoon lasillisen hän huomasi, että neste olikin voimakasta makeaa mehua, joka olisi pitänyt laimentaa 20-kertaisesti. Seuraukset näkyivät kaupunkikiertoajelulla...Nyt hän vahingosta viisastuneena varastoi Beriozkasta jaffaa huoneeseensa.

Pietari-Paavalin linnoituksessa hän lahjakkaista yrityksistä huolimatta ei jäänyt vankiselleihin lukon taakse (kunniakkaaseen seuraan valankumouksellisten jalanjälkiä seuraten) eikä myöskään tsaarien haudoista noussut kättä kiskaisemaan häntäkin haudan uumeniin - ehkä kummittelu-aika oli vasta yöllä. Katseltuaan villieläimiä turvallisesti lasin takaa; täytettyinä; kirjeenvaihtajamme saattoi vihdoinkin omistautua salaiselle tehtävälleen.

Hän käveli pitkin Nevski Prospektia varmana siitä, että juuri siellä häntä onnistaisi parhaiten. Hän katseli ympärilleen haukan silmin ja lopulta: kadun kulmauksessa oli jäätelökoju. "Hulluja nämä venäläiset, kun syövät jäätelöä keskellä talvea", hän ajatteli - ja osti kaksi puikkoa. Vihdoinkin hän pääsi realisoimaan empiirisen vertailevan antropologis- sosiologiskv. poliittisen tutkimuksensa eri maiden jäätelöiden erityispiirteistä. Hänen hyvä onnensa jatkui: hotellissa oli jälkiruokana jäätelöä.

II PÄIVÄ:

Seurue hajaantui: kirjeenvaihtajamme kolmen muun kera suunnisti etnografiseen museoon. Tarkan systeemiteoreettisen, kustannus - hyötylaskelmaan perustuvan ajankäyttöohjelman ansiosta hän onnistui käymään koko museon läpi säädettyssä ajassa.

Seuraavassa kohteessa - Eremitaasissa - opas oli huolehtinut laskelmasta ja kirjeenvaihtajamme ainoaksi tehtäväksi jäi yrittää pysyä mukana siinä ja samalla sen puitteissa toteuttaa yksilöllisiä intressejään.

Tänä iltana oli aika laajentaa maailmankuvaansa hotellin puhvetista yleiseen anniskelupaikkaan ja luoda kokonaisvaltainen silmäys neuvostomusiikkiin. Länsimainen hapatus oli levinnyt sinnekin - jopa laulajattaren minihameen muodossa (yksi hänen neljästä asustaan sinä iltana).

III PÄIVÄ:

Matkan huippukohta koitti: kirjastovierailu. Kirjeenvaihtajamme soluttautui monivuotisen agenttikokemuksensa turvin (SUPO:n toimesta "Sukkanauhat takaisin" -yhdistyksen sotilaallisista, ulkopolitiittisista, veropetoksilli-

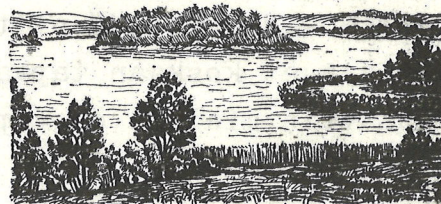

Портрет неизвестной крестьянки в русском costume
Художник И. Аргунов

sista ja maanpetöksillisisistä kannanotoista tekemänsä selvitys) muina naisina kameransa kera sisälle käyttäen metodiaan "sitä ei nähdä, mikä on näkyvillä" eli kantaen kameraansa kaulassaan. Samaa metodia edelleen soveltaen hän näppäili täysin avoimesti kuvia tästä sotilaallisesta kohteesta, jossa kuvaaminen oli kielletty. Vasta sirkkukassessa kirjeenvaihtajamme vihdoin pääsi irti työasioista ja rentoutumaan ja nauttimaan matkasta.

LOPPULAUSE:

Kirjeenvaihtajamme valmistautui huolellisesti pitkää kotimatkaa varten ostamalla supermarketista herkullista ja halpaa (15 kopeekkaa) leipää. Lisäksi hän pakkasi huolellisesti kaikki 10 säilykepurkkiaan, 4 näkkileipäpakettiin, 8 lenkkimakkaransa ja 2 corn flakes -pakettiin, jotka hän oli tuonut kokos Suomesta. Matkalaukku duplia

Летний пейзаж
Художник А. Жмуйдзинвичюс

pullistellen hän purjehti tyylikkäästi tullin läpi. Tällä kertaa mentiin raja (linnoitus) kaupungin keskustan halki ja kirjenvaihtajamme saattoi menomatkaa monipuolisemmin esitellä oppaan kykyään.

Bussi saapui lopulta Tampereelle ja matka oli ohi. Kotona odottivat kirjenvaihtajamme kolmen viikon tiskit ja kirjaston kilpikonnakortti.

AK

**Reach Out,
Reach Out and Touch Someone**

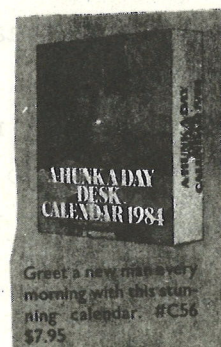
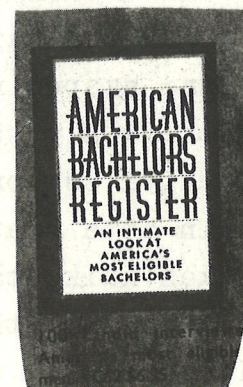
THE HOT LINE

The BEST Telephone Fantasy Service in the Business!

CALL
(213) 650-8079

Open 24 Hours
Photo Sets Available
Use Any Major Credit Card

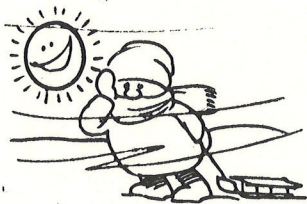
OR
Send check or money order to:
THE HOT LINE
256 S. Robertson Beverly Hills, CA 90211

ITHAKA

Kun lähdet kohti Ithakaa,
toivo pitkää matkaa
seikkailuja täynnä, oppia täynnä.
Laistrygonit ja kyklooppi, Poseidon
raivoisa - älä pelkää niitä:
sellaisia et koskaan tapaa
kunhan vain mielesi on vapaa, kunhan vain
harvinainen
tunne koskettaa henkeäsi ja ruumistasi.
Laistrygonit ja kyklooppi, Poseidon
raivoisa - et niitä tapaa
ellet kannata niitä sielussasi
ellei sielusi nostata niitä eteesi.
Toivo pitkää matkaa.
Laskea monena kesänä,
miten kiitollisena, miten iloisena,
satamiin ensi kertaa;
viivähtää foinikialaisissa kauppapaikoissa
ja ostaa laatutavaraa
helmiäistä ja korallia, meripihkaa ja ebenpuuta,
ja aistillisia hajuvesiä niin tuhlailevasti kuin tahdot;
käydä monissa Egyptin kaupungeissa,
koota tiedon aarteita tietäviltä.
Ithaka pidä aina mielessäsi.
Sinne saapuminen on sinun kohtalosi.
Mutta älä yhtään kiirehdi matkaasi.
Parasta sen on kestää vuosia
niin että saapuessasi olet vanha
rikas kaikesta mitä matkallasi sait
toivomatta Ithakan tekevän sinut vauraaksi.
Ithaka antoi sinulle loistomatkan.
Ilman Ithakaa et olisi lähtenyt.
Muuta sillä ei ollut antaa.
Ja jos kohtaatkin Ithakan köyhänä, ei se sinua
pettänyt.
Niin viisas nyt olet, niin kokenut,
että olet jo ymmärtänyt
mitä Ithaka tarkoittaa.

TAPA AIKAA

- MUISTA LASKIAINEN 6.3. JA
KÄY YSTÄVIEN KANSSA MÖLI-
SEMÄSSÄ MÄESSÄ !

- KÄY HUVIKSESI TAMYN
JAOSTOJEN KOKOUK-
SISSA HAISTELE-
MASSA ILMAA

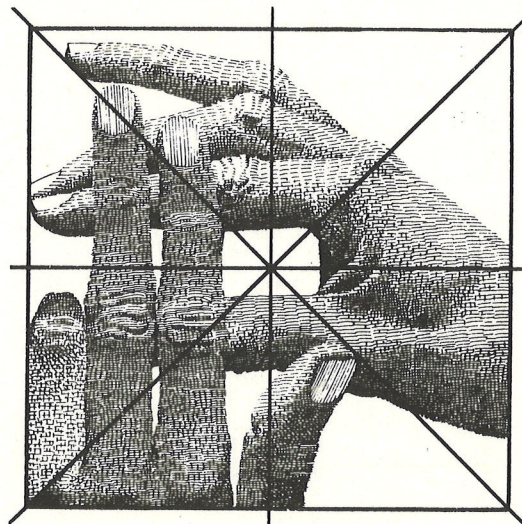
- HOIDA MIELEN -
TERVEYTTÄSI : MIETI,
MITÄ KAIKKEA TYPE-
RÄÄ OLET AIKOJEN
SAATOSSA SUREKSINUT !

- ERIKOISTARJOUS
NAISIHMISSILLE :
23. JA 24. 2. KUULET
DDN JUANIA KYMPILLÄ.
KYSEESSÄ ON KAUPUNGIN-
ORKESTERIN KONSERTTI
YLIOPISTON JUHLASALISSA.

- MUISTATHAN KIRJA-
ALEN !? KUNNON
KIRJASTONHOITA-
JALLA ON KOTO-
NAANKIN VÄHINTÄÄN
3 METRIÄ /N. 100 KG
HYVINJÄRJESTETTYÄ KIR-
JALLISUUTTA.

- FILMIFESTARIT TULOSSA
TAAS !
- LISÄÄ KULTTUURIA: SARA-
JEVON OLYMPIALAISET OVAT
ALKANEET. HANKKIUDU TV:N
OMISTAJIEN SEURAAAN !

- Ps. Jos et muuta keksi, voit
tarttua tenttikirjaan. Siitäkin
saa askarrettua monet pa-
perikoristeet laskiaisriehaan.

TAMPERE
FILM
FESTIVAL

